

Arrest

nr. 272 972 van 19 mei 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 oktober 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 november 2021 met nummer 264 694 waarbij de debatten werden heropend en de zaak werd verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verblijft sinds 2011 op het Belgische grondgebied.

1.2. Op 30 juli 2017 werd verzoeker op heterdaad betrapt bij een drugtransactie waarna hij door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 6 oktober 2021 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te

verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

Naam: K.(…)

Voornaam: M.(…)

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Nationaliteit: Marokko

Alias: K.(…), M.(…), geboren op (…), te (…), onderdaan van Marokko.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van d9 staten die het Schengenacquis ten volle toepassen'2', tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

0 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum

0 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan Inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 30.11.2017 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar.

Zo blijkt uit het vonnis dd. 30.11.2017 dat de betrokkene op 30.07.2017 op heterdaad betrapt werd tijdens een drugtransactie. Hierbij was de betrokkene in het bezit van 1,2 gram cocaïne, 1,5 gram cannabis en 1,2 gram hasjesj. De betrokkene werd beschreven als de vaste dealer van de afnemer.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs: onwettig bezit en aan anderen het gebruik te hebben vergemakkelijkt of er toe aangezet (cocaïne + heroïne), feiten waarvoor hij op 10.12.2015 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Charleroi tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel van 5 jaar behalve de voorlopige hechtenis (uitstel uitvoerbaar door vonnis van 13.02.2018).

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden- Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie In die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoufmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving

van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, *Calfa*, C-348/96, *Jurispr.* blz. 1-11, punt 22, en arrest *Orfanopoulos en Oliveri*, reeds aangehaald, punt 67)."

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

0 Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene blijkt minstens sinds 30.07.2017 in België te verblijven (zie opsluitingsfiche).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3e Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene hoeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

0 Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voerde openbare orde ;

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 30.11.2017 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar.

Zo blijkt uit het vonnis dd. 30.11.2017 dat de betrokkene op 30.07.2017 op heterdaad betrapt werd tijdens een drugtransactie. Hierbij was de betrokkene in het bezit van 1,2 gram cocaïne, 1,5 gram cannabis en 1,2 gram hasjiesj. De betrokkene werd beschreven als de vaste dealer van de afnemer.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs: onwettig bezit en aan anderen het gebruik te hebben vergemakkelijkt of er toe aangezet (cocaïne + heroïne), feiten waarvoor hij op 10.12.2015 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Charleroi tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel van 5 jaar behalve de voorlopige hechtenis (uitstel uitvoerbaar door vonnis van 13.02.2018).

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, *Dalia t. Frankrijk*, EHRM 30 november 1999, *Baghli t. Frankrijk*; EHRM 11 juli 2002, *Amrollahi t. Denemarken*; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba t. Frankrijk*). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis*). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, *Wolf*, 221/81, *Jurispr.* blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest *Aoulmi tegen Frankrijk* van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, *Cal fa*, C-348/96, *Jurispr.* blz. 1-11, punt 22, en arrest *Orfanopoulos en Oliveri*, reeds aangehaald, punt 67)."

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Op 22.09.2021 heeft de betrokkene geweigerd om te vragenlijst hoorrecht in te vullen. De betrokkene heeft in het verleden op 04.11.2015 wel een vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld. Hij verklaarde toen niet in het bezit te zijn van enige identiteitsstukken, niet te lijden aan een ziekte die hem

verhindert om te reizen en niet te willen terugkeren naar Marokko omdat hij geen familie en geen werk heeft. Voorts verklaarde hij ook geen duurzame relatie, minderjarige kinderen of overige familieleden op het Belgisch grondgebied te hebben. Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dan ook niet dat hij in België een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Betrokkene ontvangt echter wel bezoek van vrienden, van een oom en van zijn schoonzus. Betreffende zijn mogelijks in België verblijvende familieleden dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

Met betrekking tot zijn opgebouwde vriendschappen in België dient opgemerkt te worden dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM. Uit niks blijkt dat de door betrokkene opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijft dan ook niet.

Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden. Het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België volstaat op zich niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 30.11.2017 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar.

Zo blijkt uit het vonnis dd. 30.11.2017 dat de betrokkene op 30.07.2017 op heterdaad betrapt werd tijdens een drugtransactie. Hierbij was de betrokkene in het bezit van 1,2 gram cocaïne, 1,5 gram cannabis en 1,2 gram hasjiesj. De betrokkene werd beschreven als de vaste dealer van de afnemer.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs: onwettig bezit en aan anderen het gebruik te hebben vergemakkelijkt of er toe aangezet (cocaïne + heroïne), feiten waarvoor hij op 10.12.2015 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Charleroi tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel van 5 jaar behalve de voorlopige hechtenis (uitstel uitvoerbaar door vonnis van 13.02.2018).

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie In HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de

veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRIV, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kon de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt één risico op onderduiken:

V Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene blijkt minstens sinds 30.07.2017 in België te verblijven (zie opsluitingsfiche).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Op 22.09.2021 heeft de betrokkene geweigerd om te vragenlijst hoorrecht in te vullen. De betrokkene heeft in het verleden op 04.11.2015 wel een vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld. Hij verklaarde toen niet in het bezit te zijn van enige identiteitsstukken, niet te lijden aan een ziekte die hem verhindert om te reizen en niet te willen terugkeren naar Marokko omdat hij geen familie en geen werk heeft. Uit het administratief dossier van betrokkene kan geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden. Het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België volstaat op zich niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn Terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene blijkt minstens sinds 30.07.2017 in België te verblijven (zie opsluitingsfiche).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij/zij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Marokko

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen concludeert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat de vordering niet-ontvankelijk is in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

“1. De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst voor de toepassing van deze bepalingen naar zijn feitelijke situatie.

Uit het administratief dossier kan worden opgemaakt dat de verzoekende partij sinds 30 juli 2017 (opnieuw) in België verblijft en een belangrijk sociaal netwerk heeft in België dat, ondanks zijn detentie en de beperkingen door de gevolgen van de coronacrisis, stand hield. Hij kreeg bezoek van vrienden en familie (waaronder zijn oom en schoonzus). Hieruit blijkt dat de verzoekende partij zich kan beroepen op een beschermingswaardig privéleven.

Bijkomend, wijst de verzoekende partij op de vereisten van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, waaruit volgt dat verweerder met deze private belangen van verzoeker moet rekening houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;

en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

Door de verwerende partij werd bij het nemen van de bestreden beslissing echter geen (correcte) belangenafweging uitgevoerd t.a.v. artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Ondergeschikt, wijst de verzoekende partij erop dat verweerder in de bestreden beslissing onvoldoende heeft rekening gehouden met de criteria die werden uiteengezet in de rechtspraak door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij het aanhalen van de openbare orde (zie o.a. EHRM 2 augustus 2001, zaak 54273 Boulif v Zwitserland); EHRM 18 oktober 2006, zaak 46410/99 Üner/ Nederland; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 141).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van

een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. *Boutif/Üner criteria* (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 141). Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM blijkt dat er rekening moet worden gehouden met volgende criteria: de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken; de tijdsduur van het verblijf in het gastland; de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van verzoeker sindsdien; de nationaliteit van de betrokkenen; de gezinssituatie van de verzoeker en, naargelang het geval, de tijdsduur van zijn huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel; de vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het tot stand komen van de gezinsrelatie; de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd; de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen; het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen; de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.

De rechtspraak van het EHRM is in deze context vaststaand, zoals ook recentelijk werd bevestigd in een arrest van het EHRM van 29 juni 2017 (nr. 33809/15). In dit arrest vat het EHRM opnieuw haar principes samen (zie pagina 5 van het arrest, randnummer 28).

In eerste instantie wijst het EHRM erop dat artikel 8 EVRM geen garantie biedt op een recht voor een vreemdeling om zich de toegang te verschaffen tot een land of om aldaar te kunnen verblijven:

28. The Court reaffirms that a State is entitled, as a matter of international law and subject to its treaty obligations, to control the entry of aliens into its territory and their residence there (see, among many other authorities, *Abdulaziz, Cabales and Balkandali v. the United Kingdom*, 28 May 1985, § 67, Series A no. 94). The Convention does not guarantee the right of an alien to enter or to reside in a particular country and, in pursuance of their task of maintaining public order, Contracting States have the power to expel an alien convicted of criminal offences.

Vrij vertaald: Het Hof bevestigt opnieuw dat een staat het recht heeft om, als een kwestie van internationaal recht en de hieruit voortvloeiende verdragsverplichtingen, de binnenkomst van vreemdelingen op zijn grondgebied en hun verblijf daar te controleren (zie o.a. *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. het Verenigd Koninkrijk*, 28 mei 1985, § 67, serie A nr. 94). Het Verdrag garandeert niet het recht voor een vreemdeling om een bepaald land binnen te komen of daar te verblijven en, met het oog op hun taak om de openbare orde te handhaven, hebben de Verdragsluitende Staten de bevoegdheid een vreemdeling die is veroordeeld voor strafbare feiten, uit te zetten.

Dit neem niet weg dat ook een vreemdeling, zoals verzoeker, onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen en een inmenging in het privé- of gezinsleven een inbreuk uitmaakt op artikel 8 EVRM. Degelijke inbreuk is pas gerechtvaardigd als het in overeenstemming is met de vereisten van artikel 8, lid 2 EVRM:

However, an interference with a person's private or family life will be in breach of Article 8 of the Convention unless it can be justified under paragraph 2 of that Article as being "in accordance with the law", as pursuing one or more of the legitimate aims listed therein, and as being "necessary in a democratic society" in order to achieve the aim or aims concerned.

Vrij vertaald: Een inmenging in iemands privé- of gezinsleven zal echter in strijd zijn met artikel 8 van het EVRM, tenzij het op grond van lid 2 van dat artikel kan worden gerechtvaardigd als zijnde "in overeenstemming met de wet", omdat het een of meer van de legitieme doelen nastreeft, en als "noodzakelijk in een democratische samenleving" is te beschouwen om het beoogde doel of de beoogde doelstellingen te bereiken.

Om te bepalen of een inmenging op het privé- en gezinsleven noodzakelijk is in een democratische samenleving, heeft het EHRM verschillende criteria uitgewerkt. Dit zijn de zogenaamde "*Bultif-Üner-criteria*":

The relevant criteria to be applied in determining whether an interference is necessary in a democratic society were set out in, inter alia, *Oner v. the Netherlands* [GC], no. 46410/99, §§ 54-55 and 57-58, ECHR 2006-XII; *Maslov v. Austria* [GC], no. 1638/03, §§ 72-73, ECHR 2008; *Balogun v. the United Kingdom*, no. 60286/09, § 46, 10 April 2012; and *Samsonnikov v. Estonia*, no. 52178/10, § 86, 3 July 2012.

Vrij vertaald: De relevante criteria die moeten worden toegepast om te bepalen of een inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving, zijn onder meer vastgelegd in inter alia, *Üner v. the Netherlands* [GC], no. 46410/99, §§ 54-55 and 57-58, ECHR 2006- XII; *Maslov v. Austria* [GC], no. 1638/03, §§ 72-73, ECHR 2008; *Balogun v. the United Kingdom*, no. 60286/09, § 46, 10 April 2012; and *Samsonnikov v. Estonia*, no. 52178/10, § 86, 3 July 2012.

Het is dus aan de verwerende partij, bij het nemen van de beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, om dergelijke belangenafweging uit te voeren op basis van deze criteria.

Door de verwerende partij werd onvoldoende rekening gehouden met de *Bultif-Üner-criteria*, in het bijzonder gelet op de feitelijke situatie van verzoeker (met name: de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien, de nationaliteit van de betrokkenen, de gezinssituatie

van de verzoekende partij, de vraag of de partner van verzoeker kennis had van de inbreuk bij het tot stand komen van de gezinsrelatie en de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd).

3. Verzoeker wijst erop dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verzoeker zou worden onttrokken van zijn sociaal netwerk (waaronder zijn vrienden, oom en schoonzus) in België. De belangenafweging die werd gemaakt door de verwerende partij, waarbij deze inbreuk op zijn privéleven zou zijn gerechtvaardigd, kan echter niet worden bijgetreden. Evenmin kan verzoeker zich scharen achter de afweging die door de gemachtigde werd gemaakt in toepassing van artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Aan deze private belangen wordt in de beoordeling van verweerder onvoldoende belang gehecht. Als spiegelbeeld hiervan, blijkt dat verweerder een te groot belang heeft gehecht aan de veroordelingen van verzoeker op het moment van het nemen van de bestreden beslissing (op 6 oktober 2021).

Het blijkt vooreerst niet dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met de tijdsperiode van de feiten waarvoor hij werd veroordeeld. Door de gemachtigde wordt rekening gehouden met de data van de veroordelingen door de correctionele rechtbank (zoals weergegeven in de bestreden beslissing), doch quasi-niet met de tijdsperiode waarbinnen de feiten zich afspeelden waarvoor hij werd veroordeeld (met uitzondering van de vermelding dat verzoeker op 30 juli 2017 op heterdaad werd betrapt tijdens een drugtransactie, zoals vastgesteld in het vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen van 30 november 2017).

Nochtans vormt het tijdstip van de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de correctionele veroordelingen van verzoeker, een essentieel element in de beoordeling in de welke mate verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde.

De gemachtigde vermeldt in de bestreden beslissing (als laatste feit) dat verzoeker op 30 juli 2017 op heterdaad werd betrapt, waardoor zich een langdurige periode afspeelt tussen dit feit en het nemen van de bestreden beslissing op 6 oktober 2021. Deze periode bedraagt meer dan vier jaar, waardoor dit element essentieel is (of dient te zijn) voor de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing.

Bovendien dient, in het geval verzoeker in detentie verblijft, rekening te worden gehouden met zijn tuchtrechtelijk parcours in de gevangenis. Dit is evenmin in overweging genomen door de gemachtigde.

Door de gemachtigde wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de "opgebouwde vriendschappen" van verzoeker in België louter sociale relaties betreffen, terwijl blijkt dat verzoeker op regelmatige basis bezoek mocht ontvangen in de gevangenis van zowel vrienden als familie (zijn oom en schoonzus).

De aard en regelmaat van deze contacten, ondanks de detentie van verzoeker en de beperkingen die werden gesteld door de gevolgen van de coronacrisis, wijzen erop dat hieraan meer belang moet worden toegekend dan dit het geval is in de bestreden beslissing. Deze sociale relaties dienen wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet te worden geplaatst, gelet op de aard en regelmaat ervan in bijzonder moeilijke omstandigheden (de detentie van verzoeker en de beperkingen die werden gesteld door de gevolgen van de coronacrisis).

De bestreden beslissing heeft dan ook een bijzonder nadelige impact op deze private belangen van verzoeker, terwijl deze belangen onvoldoende zorgvuldig in overweging werden genomen.

Er wordt evenmin rekening gehouden met het gevolg van de uitvoering van de bestreden beslissing, aangezien verzoeker op 6 oktober 2021 tevens een inreisverbod kreeg toebedeeld van 10 jaar. Indien verzoeker zou worden verwijderd van het grondgebied, heeft dit als gevolg dat hij gedurende een periode van 10 jaar niet meer in de mogelijkheid is om terug te keren naar België toe.

Het oordeel van de gemachtigde is dan ook onzorgvuldig, minstens kennelijk onredelijk.

4. Hierom dient een schending te worden vastgesteld van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

3.2. De schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de

feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.6. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

3.7. Verzoeker betwist in zijn middel nergens de pertinente vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris dat hij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum”* en evenmin dat hij op 30 november 2017 een correctionele veroordeling opliep wegens het dealen van drugs. Het loutere gegeven dat verzoeker zich op het grondgebied ophoudt zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, volstaat om hem een bevel af te leveren. Verzoeker toont dus niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging door hem in toepassing van de hierboven weergegeven bepalingen een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

3.8. In zijn middel betoogt verzoeker dat onvoldoende rekening werd gehouden met de elementen uit het door hem geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 15 september 2021 de gevangenisdirecteur van Leuven Hulp informeerde dat een migratiebegeleider verzoeker zou informeren over zijn huidige administratieve situatie en een interview in het kader van het hoorrecht zou afnemen. Op 22 september 2021 kreeg verzoeker in de gevangenis de gelegenheid een vragenlijst in te vullen, maar hij heeft dit geweigerd. Verzoeker heeft dus zelf verzaakt aan de mogelijkheid om actuele gegevens die betrekking hebben op de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet mee te delen, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris hiermee uiteraard geen rekening kon houden.

Desondanks heeft de gemachtigde van de staatssecretaris in zijn beslissing rekening gehouden met de hem gekende elementen. In de beslissing wordt het volgende overwogen:

“Op 22.09.2021 heeft de betrokkene geweigerd om te vragenlijst hoorrecht in te vullen. De betrokkene heeft in het verleden op 04.11.2015 wel een vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld. Hij verklaarde toen niet in het bezit te zijn van enige identiteitsstukken, niet te lijden aan een ziekte die hem verhindert om te reizen en niet te willen terugkeren naar Marokko omdat hij geen familie en geen werk heeft. Voorts verklaarde hij ook geen duurzame relatie, minderjarige kinderen of overige familieleden op het Belgisch grondgebied te hebben. Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dan ook niet

dat hij in België een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Betrokkene ontvangt echter wel bezoek van vrienden, van een oom en van zijn schoonzus. Betreffende zijn mogelijks in België verblijvende familieleden dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

Met betrekking tot zijn opgebouwde vriendschappen in België dient opgemerkt te worden dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM. Uit niks blijkt dat de door betrokkene opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet."

3.9. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM is inhoudelijk gelijklopend aan artikel 7 van het Handvest en bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie. Het gegeven dat de betrokkene wist dat de verderzetting van hun verblijf van bij aanvang precair was, is een belangrijke overweging, waarbij een verwijderingsmaatregel slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142; EHRM, 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 70).

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker zich niet kan beroepen op een beschermenswaardig privé- en/of gezinsleven in België in de zin van hogervermeld verdragsartikel. Verzoeker toont immers niet aan dat hij op heden in België een duurzame relatie of minderjarige kinderen heeft of zeer nauwe contacten onderhoudt met andere familieleden, kennissen of vrienden. In zijn middel beweert verzoeker dat de bezoeken die hij in de gevangenis ontving van zijn vrienden, van zijn oom en van zijn schoonzus omwille van de aard en de regelmaat ervan niet als gewone sociale relaties kunnen worden gekwalificeerd. De Raad merkt op dat verzoeker geen enkel gegeven aanbrengt waaruit kan worden besloten dat er omwille van die bezoeken een band van afhankelijkheid tussen volwassen familieleden zou bestaan die de normale emotionele banden overstijgt (*'other than normal emotional ties'*) (cf. EHRM 18 november 2014, *Senchishak v Finland*, § 55). Verzoeker toont evenmin concreet aan dat de banden met zijn vrienden dermate intens zouden zijn dat zij als een beschermenswaardig privéleven kunnen worden beschouwd. Verzoeker maakt in geen geval concreet aannemelijk dat er op de gemachtigde van de staatssecretaris een verplichting zou rusten om zich te onthouden van het nemen van een verwijderingsmaatregel omwille van het door hem in België opgebouwde privé- en gezinsleven.

Bijgevolg kan de bestreden beslissing niet worden aanzien als een inmenging op het recht op privé- en gezinsleven waardoor een afweging in het licht van de door verzoeker uitgebreid aangehaalde 'Boultif/Üner criteria' niet aan de orde is.

3.10. Verzoeker heeft geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM en/of artikel 7 van het Handvest, noch van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht, dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat de motieven in kennelijke wanverhouding staan tot het besluit. Er werd geen motiveringsgebrek, noch een schending van het zorgvuldigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN